

Volkscrant-ondersje van redacteur Erna van den Berg, adjunct-hoofdredacteur Jan Blokker en cartoonist Rob Wout, alias Opland, ca. 1980.

Dat merkte Maurits Schmidt toen hij in 1976 overstapte van de *Universiteitskrant Utrecht* naar *de Volkscrant*: ‘Ja, wat deed een sociaal-economisch Volkscrant-redacteur op maandag? Die ging om half 11 in Hesp vergaderen. Eerst koffie, dan om elf uur pils. Als die op was, gingen we naar de krant, naar onze post kijken. En dan ging ik met collega Redmar Kooistra een ‘broodje drinken’. Dan gingen we naar de slager, kochten een broodje met lever, en gingen dat hier opeten en dronken er een pilsje bij. En legden we een keutje. Nou, dat kon tot twee, half drie duren. Dan gingen we terug naar de redactie. Daar gingen we misschien bellen, hè, voor ’t werk, en om half vier moesten Redmar en ik een halve liter bier per persoon bij ’t kruideniertje om de hoek halen; dat moest van Lockefer, onze chef. En als dat op was, om vijf uur, dan gingen we naar Hesp en daar gingen we dan vergaderen tot een uur of acht ’s avonds. De Parool-mensen, die waren er

dan al, want hun krant was al ‘gezakt’, dus die waren al vanaf half vier aan het zuipen. En als wij er tegen vijven bijkwamen, konden wij onze minachting voor die Paroliebollen uiten. We gingen aan onze eigen tafel zitten. En Lockefer wist zich altijd te drukken voor een rondje. Dan ging-ie altijd plassen. En als-ie al eens een rondje gaf, dan deed hij dat heel in het begin, als er nog maar drie of vier bij elkaar zaten.’

Dat de mensen van *de Volkscrant* neerkeken op de collega’s van *Het Parool* was het spiegelbeeld van de situatie van zo’n tien, vijftien jaar eerder. Het imago van die laatste krant als Koude Oorlogspropagandabladd had haar de sympathie van de jongere generatie doen verliezen. De ‘losgeslagen katholieken’ van de overkant van de Wibautstraat hadden daar ruimschoots van geprofiteerd. Weliswaar was de Stichting Het Parool nog steeds grootaandeelhouder van de Perscombinatie, maar omdat *de Volkscrant* van de drie PC-kranten inmiddels verreweg de hoogste oplage had, kon zij zichzelf prima bedruipen. Uiterlijk symbool van de oude verhoudingen was niettemin dat *Het Parool* nog steeds als enige beschikte over een auto-met-chauffeur (meneer Fliphuis), inclusief een autotelefoon.

En eind jaren ’70 was er nog steeds een duidelijk stijlverschil, meent Peter van den Berg, die in 1977 vanuit de School voor de Journalistiek stage liep bij *Het Parool*: ‘Het viel me op dat veel van die mannen daar in echte pakken rondliepen. Het leek wel of ze net naar de *Society Shop* waren geweest. Terwijl, drie jaar later kwam ik bij *de Volkscrant* en daar liepen ze gewoon in hun t-shirt. Zoals nu nog. En truien en zo.’

Wat de politieke koers betreft was *Het Parool* overigens al wel een stuk naar links opgeschoven. In 1981 was hoofdredacteur Herman Sandberg zelfs opgevolgd door een voormalig communist: Wouter Gortzak, oud-redacteur van *De Groene Amsterdammer*.

In 1982 werd bij *de Volkscrant* hoofdredacteur Van der Pluijm opgevolgd door Harry Lockefer. Die zette juist een rem op de al te ostentatieve linkserigheid van zijn krant en stroomlijnde de organisatie.

Gortzak daarentegen gaf graag ruimte aan nieuwe, speelse rubrieken, zoals de Goochem-pagina voor kinderen. Daarvoor was eind 1981 Paul Arnoldussen aangetrokken, oud-redacteur van de jeugdbladen *Okki* en *Taptoe*. Die had in 1971-